

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে যিমানৈ পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানৈ আত্মা জ্যোতিস্ৰৱণ হ'ব, জ্ঞানবান আত্মা উজ্জ্বল হৈ যাব।"

প্ৰশ্ন: মায়াই কোনসকল সন্তানক অলপো আমনি কৰিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: যিসকল অবিচলিত যোগী হয়, যিসকলে যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় শীতল কৰিছে আৰু কেৱল যোগত থকাৰহে মেহনত কৰে, তেওঁলোকক মায়াই অকণো আমনি কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া তোমালোক অবিচলিত যোগী হৈ যাবা তেতিয়া যোগ্য হ'বা। যোগ্য হ'বলৈ প্ৰথম হৈছে পবিত্ৰতা।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায়। অজ্ঞানতাৰ কাৰণে তোমালোকৰ আত্মা ভোদা হৈ গৈছে। হীৰাৰ উজ্জ্বলতা নাথাকে জানো, পাথৰৰ উজ্জ্বলতা নাথাকে সেইবাবে কোৱা হয় পাথৰৰ দৰে ভোদা হৈ গৈছে। পাছত জাগি উঠিলে কোৱা হয় এয়া যেন পাৰসমণি। এতিয়া অজ্ঞানতাৰ কাৰণে আত্মাৰ জ্যোতি নিষ্প্ৰভ হৈ গৈছে, ক'লা নহয়। এয়া নাম ৰখা হৈছে। সকলো আত্মা একে নিচিনাই হয়, শৰীৰৰ গঠন অনেক প্ৰকাৰৰ হয়। আত্মাতো একেই। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি আত্মা হওঁ, পিতাৰ সন্তান। এই সকলো জ্ঞান আছিল, সেয়া আকৌ লাহে লাহে নোহোৱা হৈ গৈছে। ওলাই ওলাই শেষত যেতিয়া একো নাথাকে তেতিয়া কোৱা হয় অজ্ঞান। তোমালোকে অজ্ঞানী আছিল। এতিয়া জ্ঞানৰ সাগৰৰ দ্বাৰা জ্ঞানী হৈ যোৱা, আত্মাতো বহুত সূক্ষ্ম হয়। এই দুচকুৰে দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। পিতাই আহি বুজায়, সন্তানসকলক জ্ঞানবান কৰি তোলে, তেতিয়া জাগি উঠে। ঘৰে-ঘৰে পোহৰ হৈ যায়। এতিয়া ঘৰে-ঘৰে অন্ধকাৰ অৰ্থাৎ আত্মা নিষ্প্ৰভ হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া জ্যোতি জাগি যাব আৰু তোমালোক জ্ঞানবান হৈ যাব। পিতাই কাৰো গ্লানি নকৰে। এয়াতো নাটকৰ ৰহস্য বুজায়। সন্তানসকলক কৈছে নহয় যে এয়াতো সকলো মুচুমতি হৈ গ'ল। কোনে কয়? পিতাই। সন্তানসকল, তোমালোকৰ শ্ৰীমতৰ আধাৰত বুদ্ধি কিমান সুন্দৰ হৈছিল। এতিয়া তোমালোকে অনুভৱ কৰা নহয় জানো। তোমালোকে জ্ঞান পাইছা। জ্ঞানক পঢ়া বুলি কোৱা হয়। পিতাৰ পঢ়াৰ দ্বাৰা আমাৰ জ্যোতি জাগি গৈছে, ইয়াকে সঁচা দীপাৱলী বুলি কোৱা হয়। সবুজালত মাটিৰ চাকিত তেল ঢালি জ্যোতি জগাইছিল। সেয়াতো নিয়ম চলি থাকে। তাৰ দ্বাৰা কোনো দীপাৱলী নহয়। এয়াতো আত্মা যি ভিতৰত আছে, সেই আত্মা নিষ্প্ৰভ হৈ গৈছে। তাৰ জ্যোতি পিতা আহি জ্বলায়। সন্তানসকলক আহি জ্ঞান দিয়ে, পঢ়ায়। স্কুলত শিক্ষকে পঢ়ায় নহয় জানো। সেয়া হ'ল হৃদয়ৰ জ্ঞান, এয়া হ'ল বেহৃদয়ৰ জ্ঞান। কোনোবা সাধু, সন্তাইও জানো পঢ়ায়! ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান কেতিয়াবা শুনিছা? কেতিয়াবা কোনোবাই আহি পঢ়াইছেনে? গৈ চোৱাচোন ক'ত এই জ্ঞান পঢ়ায়? কেৱল এজন পিতাইহে পঢ়ায় গতিকে তেওঁৰ ওচৰত পঢ়া উচিত। পিতা অপ্ৰত্যাশিতভাৱে আহি যায়। নাগৰা বজাই আহে জানো যে মই আহিছো। অপ্ৰত্যাশিতভাৱে আহি প্ৰৱেশ কৰে। তেওঁ আৱাজতো কৰিব নোৱাৰে যেতিয়ালৈকে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ আধাৰ নলয়। আত্মাইও কৰ্মেন্দ্ৰিয় অবিহনে আৱাজ কৰিব নোৱাৰে, শৰীৰত যেতিয়া আহিছে, তেতিয়া আৱাজ কৰে। তোমালোকে বুজালেও কোনেও মানি নল'ব। সন্তানসকলক যেতিয়া এই জ্ঞান দিয়া হয় তেতিয়া বুজি পায়। এই জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে। বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো কোনোবাই বিচাৰে জানো। এয়া পিতাহে আহি কৰায়। নাটক অনুসৰি পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া সমাপ্ত হ'ব। নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হৈ আছে। যিয়ে পিতাৰ পৰা জ্ঞান ল'ব লাগে তেওঁলোক আহি থাকিব। কিমানক জ্ঞান দিলে? অগণন, গাঁৱ বিলাকৰ পৰা কিমান অনেক আহে। এয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মেলা এবাৰে লাগে। সংগমযুগতে আহে। পিতাই আহি নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে, যাৰ জ্যোতি জগায় তেওঁলোকে আকৌ গৈ আনৰ জ্যোতি জগায়। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিৰে কাম কৰিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গত হৈছে অন্ধকাৰ। জ্ঞান দিওঁতাতো এজন পিতাৰ প্ৰয়োজন। তেওঁ আহেই সংগমত। পুৰণি সৃষ্টিত জ্ঞান পাব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ খেয়ালত আছে এতিয়াতো 40 হাজাৰ বছৰ পৰি আছে, একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। ভাবে 40 হাজাৰ বছৰ পাছত ভগৱান আহিব। নিশ্চয় জ্ঞান দি সংগতি কৰিব তেন্তে সেয়া অজ্ঞানতা নহ'ল জানো। ইয়াকে অজ্ঞান অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। অজ্ঞানীসকলক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন। ভক্তিক জ্ঞান বুলি কোৱা নহয়। আত্মাত জ্ঞান নাই কিন্তু ভোদা বুদ্ধি হোৱা বাবে ভাবে ভক্তিয়ে জ্ঞান হয়। এফালে কয় – জ্ঞান সূৰ্য আহিলে পোহৰ হ'ব, কিন্তু একো বুজি নাপায়। তেওঁলোকে গায় – জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ'ল... কাৰ ক্ষেত্ৰত জ্ঞান সূৰ্য বুলি কয়? কেতিয়া আহিছে এয়া কোনেও নাজানে। পণ্ডিত আদি হ'লে তেতিয়া ক'ব যেতিয়া কলিযুগ সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়া পোহৰ হ'ব। এই সকলো কথা পিতা আহি বুজায়। সন্তানসকলে ক্ৰমানুসৰি বুজি পায়। শিক্ষকে ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ায়, একে সমানেতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে নপঢ়ে। পঢ়াত একে সমান নম্বৰ

কেতিয়াও নাপায়।

তোমালোকে জানিছা যে বেহদৰ পিতা আহিছে। এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশো সমাগত। এতিয়াহে পিতাৰ পৰা জ্ঞান ল'ব লাগে আৰু স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিতাই কয় – এই সংগমতে আহি এই শৰীৰ ঋণত লওঁ অৰ্থাৎ প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লওঁ। গীতাতো এইটো শব্দ আছে, বাবাই আন কোনো শাস্ত্ৰৰ নাম নলয়। গীতা এখনে। এয়া হয়ই ৰাজযোগৰ শিক্ষা। নাম ৰাখিছে গীতা। ইয়াত প্ৰথমতে লিখিছে – ভগৱানুৱাচ। এতিয়া ভগৱান কাক কোৱা হয়? ভগৱান হ'ল নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই। সেয়া হ'ল নিৰাকাৰী সৃষ্টি, য'ত আত্মা থাকে। সূক্ষ্মবতনক সৃষ্টি বুলি কোৱা নহয়। এয়া হ'ল স্থূল সাকাৰ সৃষ্টি, সেয়া হ'ল আত্মাৰ সৃষ্টি। গোটেই খেল ইয়াতেই চলে। নিৰাকাৰী সৃষ্টিত আত্মাবোৰ কিমান সূক্ষ্ম। আকৌ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। এইটো খেয়াল তোমালোক সন্তানসকলৰহে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰোৱা হয়। ইয়াকে জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। বেদ-শাস্ত্ৰক ভক্তি বোলা হয়, জ্ঞান নহয়। তোমালোকে সাধু-সন্ন্যাসী ইমান লগ পোৱা নাই, বাবাইতো বহুত সংগ পাইছিল। বহুত গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছিল। যদি সোধা হয় আপুনি সন্ন্যাস কিয় ল'লে? ঘৰ-বাৰী কিয় ত্যাগ কৰিলে? তেতিয়া কৈছিল – বিকাৰৰ দ্বাৰা বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ যায় সেইবাবে ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰিলো। অচ্ছা, জংঘলত গৈ থাকেগৈ আকৌ ঘৰ-বাৰী স্মৃতিলৈ আহেনে? কয়, হয়। বাবাইতো দেখিছে – এজন সন্ন্যাসীতো পুনৰ ঘৰলৈও উভতি গৈছিল। এয়াও শাস্ত্ৰত আছে। মানুহে বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ তেতিয়া যায় যেতিয়া বয়স বেছি হৈ যায়, কম বয়সত বানপ্ৰস্থী হ'ব নোৱাৰে। কুষ্ঠ মেলালৈ বহুত ডেকা মানুহ নাওঁঠ হৈ যায়। তেওঁলোকে ঔষধ খায়, যাৰ দ্বাৰা কৰ্মেন্দ্ৰিয় ঠাণ্ডা হৈ যায়। তোমালোকেতো যোগবলৰ দ্বাৰা কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ কৰিব লাগে। যোগবলৰ আধাৰত বশ হৈ-হৈ শেষত ঠাণ্ডা হৈয়ে যাব। কোনোৱে কয় – বাবা, মায়াই বহুত আমনি কৰে। তাততো এনেকুৱা কথা নাথাকে। কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া তোমালোক যোগত অবিচল হ'ব। কৰ্মেন্দ্ৰিয় শান্ত হৈ যাব। এই ক্ষেত্ৰত বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। তাত এনেকুৱা ছিঃ ছিঃ কাম নাথাকে। পিতা আহিছে এনেকুৱা স্বৰ্গধামলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোকক যোগ্য কৰি আছে। মায়াই তোমালোকক অযোগ্য কৰি দিয়ে অৰ্থাৎ স্বৰ্গ বা জীৱনমুক্তি ধামলৈ যাবলৈ যোগ্য নোহোৱা। সেয়ে পিতা আহি যোগ্য কৰি তোলে। তাৰ বাবে পবিত্ৰতা হৈছে মুখ্য। গায়নো কৰে – বাবা, আমি পতিত হৈ গৈছো, আমাক আহি পাৱন কৰি তোলা। পাৱন মানে পবিত্ৰ, গায়নো আছে – অমৃত এৰি বিহ কিয় খাম। তাৰ নাম বিহো হয়, যিয়ে আদি মধ্য অন্ত দুখ দিয়ে। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতা কিমান বাৰ আহিছে, তোমালোক সন্তানসকলক আহি লগ কৰিছে। তোমালোকক কনিষ্ঠৰ পৰা উত্তম পুৰুষ কৰি গঢ়ি তোলা হয়। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে তেতিয়া আয়ুসো বাঢ়ে। স্বাস্থ্য, ধন আৰু সুখ সকলো পোৱা যায়। এয়াও তোমালোকে বোৰ্ডত লিখিব পাৰা। স্বাস্থ্য, ধন, সুখ এক ছেকেণ্ডত 21 জন্মৰ বাবে। পিতাৰ পৰা 21 জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। কিছুমান সন্তানে বোৰ্ড লগাবলৈও ভয় কৰে। বোৰ্ডতো সকলোৰে ঘৰত থাকেই। তোমালোক চাৰ্জনৰ (চিকিৎসকৰ) সন্তান নহয় জানো। তোমালোকে স্বাস্থ্য, ধন, সুখ সকলো পোৱা। সেয়ে তোমালোকে আকৌ আনকো দিয়া। দিব পাৰা যদি তেন্তে কিয় বোৰ্ডত লিখি নিদিয়া! তেতিয়া মানুহে আহি বুজিব যে ভাৰতত আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ আগতে স্বাস্থ্য-ধন আছিল, পবিত্ৰতাও আছিল। এক ছেকেণ্ডত বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহিব। তোমালোকে বহি বুজোৱা এই ভাৰতেই সোণৰ চৰাই আছিল, এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোক আকৌ ক'লৈ গ'ল? 84 জন্ম প্ৰথমে এওঁলোকে ল'ব। এওঁ (ব্ৰহ্মা) প্ৰথম নম্বৰৰ নহয় জানো, এৱেঁই আকৌ শেষত আহে। পিতাই কয় – এতিয়া তোমালোকৰ 84ৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হৈছে। পুনৰ আৰম্ভ হ'ব। বেহদৰ পিতাহে আহি এই পদ প্ৰাপ্ত কৰায়। কেৱল কয় – তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব। 84 জন্মক জানি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। কিন্তু পঢ়িবও লাগে নহয় জানো।

তোমালোকক কোৱা হয় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। নতুন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানিছা 'স্ব' বুলি আত্মাক কোৱা হয়। আমি আত্মা যি পবিত্ৰ আছিলো, আৰম্ভণিৰ পৰা 84ৰ চক্ৰ লগালো। সেয়াও পিতাই শুনায়, তোমালোকে প্ৰথমতে শিৱৰ ভক্তি আৰম্ভ কৰিছা। তোমালোকতো অব্যভিচাৰী ভক্ত আছিল। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাই কয় – অতি মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে প্ৰথমতে এয়া জন্ম লৈছা। কোনোবা ধনবান হ'লে তেতিয়া কয় যে আগৰ জন্মত এওঁ এনে কৰ্ম কৰিছিল। কোনোবা বেমাৰী হ'লে তেতিয়া ক'ব আগৰ জন্মৰ হিচাপ-নিকাচ। অচ্ছা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কেনেকুৱা কৰ্ম কৰিছিল? এয়া পিতাই বহি বুজায়। এওঁলোকৰ 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ হৈছে পুনৰ প্ৰথম নম্বৰত আহিব লাগে। ভগৱানে সংগমযুগতহে আহি ৰাজযোগ শিকায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। তথাপিও তোমালোকে পাহৰি যাব। কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গুট গতিও পিতাই বুজাইছে, ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকৰ কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। তাত কৰ্ম অকৰ্ম হয়। তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। বিকাৰ নাথাকে। তাত হয়ই যোগবল, যিহেতু যোগবলৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ সেয়ে নিশ্চয় পবিত্ৰ সৃষ্টিৰো প্ৰয়োজন। পুৰণি সৃষ্টিক অপবিত্ৰ, নতুন সৃষ্টিক

পবিত্ৰ সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। সেয়া হ'ল নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, এয়া হ'ল বিকাৰী সৃষ্টি। পিতাই আহি বৈশ্যালয়ক শিৱালয় কৰি গঢ়ি তোলে। সত্যযুগ হৈছে শিৱালয়। শিৱবাবা আহি তোমালোকক সত্যযুগৰ বাবে যোগ্য কৰি আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ গৈ তোমালোকে সুধিব পাৰা। আপোনালোকে জানেনে এওঁলোকে এই পদ কেনেকৈ পালে? বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল? পিতাই কয় – তোমালোকে নাজানা, মই জানো। তোমালোক পিতাৰ সন্তানসকলেহে ক'ব পাৰা যে আমি আপোনালোকক শুনাৰ পাৰো – এওঁলোকে এই পদ কেনেকৈ পালে। এওঁলোকেহে পুৰা ৪৪ জন্ম লৈছে আকৌ পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পিতা আহি ৰাজযোগ শিকাইছে আৰু ৰাজধানী দিছে। তাৰ আগতে প্ৰথম নম্বৰৰ পতিত আছিল পুনৰ প্ৰথম নম্বৰৰ পবিত্ৰ হ'ল। গোটেই ৰাজধানী নহয় জানো। তোমালোকৰ চিত্ৰতো সকলো স্পষ্ট – এওঁলোকক ৰাজযোগ কোনে শিকালে। উচ্চতকৈও উচ্চ হ'ল পৰমাত্মা। দেৱতাসকলে শিকাব নোৱাৰে, ভগৱানেহে শিকায়, যাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। পিতাক শিক্ষক সংগ্ৰহ বুলিও কোৱা হয়।

এই সকলো কথা তেওঁলোকেই বুজিব যিয়ে আৰম্ভণিৰ পৰা শিৱৰ ভক্তি কৰিছে। মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰোঁতাসকলক তোমালোকে সোধা – আপুনি এয়া মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰাইছে, এওঁলোকে এই পদ কেনেকৈ পালে? এওঁলোকৰ ৰাজ্য কেতিয়া আছিল? আকৌ এওঁলোক ক'লে গ'ল? এতিয়া এওঁলোক ক'ত আছে? তোমালোকে ৪৪ৰ কাহিনী শুনোৱা তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈ যাব। চিত্ৰ পকেটত ৰাখি থ'ব লাগে। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। আৰম্ভণিতে যিসকলে শিৱৰ ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে শুনিব, আনন্দিত হৈ থাকিব। তোমালোকে বুজি পাৰা যে এওঁ আমাৰ কুলৰ হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে বাবাই বহুত সহজ যুক্তি শুনায়। তোমালোকে এতিয়া বুজিছা পৰমপিতা পৰমাত্মাহে সকলোৰে সংগতিদাতা হয়। ২১ জন্মৰ বাবে সত্যযুগী বাদস্বাহী পোৱা যায়। ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ এই পঢ়াৰ আধাৰত পোৱা যায়। টপিকো (বিষয়বস্তু) বহুত আছে, বৈশ্যালয় আৰু শিৱালয় কাক কোৱা হয় – এইটো টপিকৰ ওপৰত আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ জীৱন কাহিনী শুনাৰ পাৰো। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৪৪ জন্মৰ কাহিনী – এয়াও টপিক হয়। বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ স্থাপন হৈছিল, পাছত অশান্তি কেনেকৈ হ'ল, এতিয়া পুনৰ শান্তি কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে – এয়াও টপিক হয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এতিয়া উত্তম পুৰুষ হ'বলৈ স্মৃতিৰ বলেৰে আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

(২) জ্ঞানবান হৈ আত্মাসকলক জাগ্ৰত কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। আত্মাৰূপী জ্যোতিত জ্ঞান-যোগৰ ঘিউ ঢালিব লাগে। শ্ৰীমতৰ আধাৰত বুদ্ধিক স্বচ্ছ কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: মালিকপনৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মনমনাভৱ স্থিতি গঢ়ি তোলাঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা সদায় এইটো স্মৃতি যাতে জাগ্ৰত ৰূপত থাকে যে মই আত্মা 'কৰাৱনহাৰ' হওঁ, মালিক হওঁ, বিশেষ আত্মা, মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ – তেতিয়া এই মালিকপনৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মন-বুদ্ধি আৰু সংস্কাৰ নিজৰ নিয়ন্ত্ৰণত থাকিব। মই পৃথক হওঁ আৰু মালিক হওঁ – এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা মনমনাভৱ স্থিতি সহজে গঢ়ি উঠিব। এইটো উপৰাম অৱস্থাৰ অভ্যাসে কৰ্মাভীত কৰি তুলিব।

স্লোগান: গ্লানি বা অশান্তি সহ্য কৰা আৰু সামৰি লোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ ৰাজধানী নিশ্চিত কৰা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!